

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΟΥΓ'ΑΚΙ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΙΝΔΟΥ

ΜΙΑ φορά κι ένα καιρό. Με δυό λόγια, κυρίες και κύριοι, θα σας διηγηθώ πώς κόντεπα να χάσω τη ζωή μου με τον πιο τραγικό τρόπο που μπορεί να φαντασθή κανείς.

Θά ήμουν τότε έξιάνο κάτω είκοσιπέντε χρόνων και μόλις είχα γίνει δεύτερος καπετάνιος. Ήταν το 1818 ή 19, δεν θυμάμαι ακριβώς πότε. Μά τι μάς νοιάζει για το χρόνο;... Μή νομίσετε άσπαστο ότι, δεν θυμάμαι τις λεπτομέρειες, όλες τις τρομακτικές μου περιπέτειες. 'Α! 'Οχι!

Θεέ μου! Πώς μπορώ να τις ξεχάσω... Λοιπόν, το 1818 ή 19 γιάυσε ο κόσμος στην Νότιο 'Αμερική. 'Η ισπανικές κτήσεις είχαν αρχίσει επανάστασι και ξηρούσαν ανεξαρτησία. Τα δυό κόμματα, το παλιό και το καινούριο, συνολογούντοσαν άδικο γίνεται πάντα, μιά φριχότερη καθωρά ότι το καινούριο θα κέρδιζε στο τέλος, γιατί είχε άρχισο τον καιόιο στρατηγό που τον λέγανε Μπλιλάρο. Οί 'Άγγλοι κι οί 'Ιρλανδοί, έτοιμοί πάντα γιά πολέμους, μιά και δεν είχαν να κάνουν τίποτε άλλο, πηγαίνανε έθελοντες στο κόμμα του στρατηγού. Και, φυσικά, πολλοί έμποροι του Λονδίνου βούζαννε έτσι την εύκαιρία να στείλουν εκεί κάτω, πέρα από τον άκενάνο, το μαρσούτι τους...

Έκείνα, λοιπόν, τά χρόνια ήμουν δεύτερος καπετάνιος σένα μαρσούτι που φόρτωσε μαρσούτι γιά το στρατηγό Μπλιλάρο και τους έθελοντάς του. Αυτό το μαρσούτι το λέγανε ΕΚ Α Λ Η Π Ρ Θ Ε Σ Ι Δ. —δίνουα κοινά, μιά την άλλη α, γιά ένα καράκι που πήγαινε να βοηθήσει μιά επανάστασι.

'Η ΕΚ Α Λ Η Π Ρ Θ Ε Σ Ι Δ, ήταν ένας συνολογνήτης καιτάλαμος σαραβαλιωμένος. 'Όσο γιά το ατσούριος του, ήτανε γιά γέλια: δχτό άνδρες!

Είχαμε, λοιπόν, σφρασίσι τά πανιά κι είχαμε τραβήξει πρώτα γιά τις Άντιλλες. 'Υστερα βάλουμε πλώρη γιά τη Νότιο 'Αμερική ως την ήμερα που άκούσαμε άξαρνα τον ναύτη από την κορακοφωλιά του πλοίου να μάς φωνάζη:

—Έσρα!

'Αρχισε να νυχτώνη όταν φτάσαμε κοντά στη στεριά κι έτοιμαζόμαστε να ρίξουμε άγκυρα, όταν είδαμε μιά βάρκα με δυό άτομα κειμένα στα κοινά να έρχεται κοντά μας. 'Ητανε φίλοι μας...

'Ο ένας ήταν ένας 'Ιρλανδός. 'Ο άλλος ένας ιτόπιος πλότος, μελαφός σαν το χοχλια του καφέ που μαρσούσε τ' Άγγλικιά. 'Ο 'Ιρλανδός έδωσε στον καπετάνιο μάς ένα σημειωσι. 'Από τη στεριά μάς είδοκούσανε ότι δεν έπρεπε να ξεφορτώσουμε σ' εκείνα τά μέρη κι ότι ο μελαφός πλότος, ένας 'Ινδός της έμπιστοσύνης τους θά μάς οδηγούσε πού πέρα, σ' ένα άλλο μέρος της στεριάς άσφαλότερα...

Τι να σας πώ τώρα; Έκεινο το άσηκημόντρο ο 'Ινδός δεν μου άρεσε διόλου από τη στιγμή που τον αντίκρισα. 'Εβριζε σαν πειραής κι άρχισε να μάλώνη με τους ναύτες, μόλις πάτησε το πόδι του στο μαρσούτι μάς. 'Όλοι τους όμως δινανε τόπο της άογής, άπως τους είχε πεί ο καπετάνιος, άσπου να ξεφορτώσουμε το μαρσούτι...

'Αρμενίζουμε, λοιπόν, μιά διόκληρη ήμερα κι είχαμε λίγο ταξείδι άκωρη, όταν κειά το βράδι, άρπάζτηκαν δίχως να το θέλω, με τον 'Ινδό πλότο. 'Ηθελε να καλεθί στο άμπάρι με την πίπα στο στόμα κι άλειθί τον έμπόδια έκανε να με στρώξη γιά να περάσω. Τόν έσπρωξα κι έγώ και δεν ξέρω πώς διάβολο παραπάτησε και σοφάσθηκε άπάνω στην σκονόβερα. 'Ο 'Ινδός τότε πετάχτηκε όρθιος σαν αήλουρος και χύπηξε να με χιπήσει με το μαχαίρι του. 'Εγώ, όμως, πού γρήγορος, τού τ' άρπωξα από το χέρι και τού άσπρωξα ένα χαστούκι γιά να βάλη μυαλό. 'Ο πλότος μούγγωσε μιά βραχηνη βουσιά, μού έβραξε μιά λοξη ματιά γεμάτη έχθρα κι άποτραβήχτηκε...

Είχε νυχτώσει πιά όταν ρίξαμε άγκυρα κοντά σ' ένα ξηρικό μέρος της άκτής, εκεί που μάς έδειξε ο πλότος. Τα ξημερώματα οί έπαναστάτες θά έρχόντουσαν με τις βάρκες τους να ξεφορτώσαν το μαρσούτι...

'Έκανα, λοιπόν, τη βάρδια μου, ύστερα από τά μεσάνυχτα και κατέβηκα να κοιμηθώ. 'Ημιον κοιραμένος κι έπεσα άμέσως σ' ένα βαθύ λήθαργο.

'Άξαφνα όμως, κι έγώ δεν ξέρω ύστερ' από πόσες ώρες, ξύπνησα από ένα σφοδρό πνιγμένες κραγιές και βαριά χιτώματα άπάνω στη σκονόβερα.

Την ίδια στιγμή έννοιση να μ' άρπάζουν άόρατα χέρια, να με δένουν παχύτά και να μου φράζουν το στόμα μ' ένα μανηλι. Το μαρσούτι μάς είχε πέσει στα χέρια των 'Ισπανών!...

Οί έχθροι των έπαναστατών, κρατώντας κόκκινα φανάρια και μεγάλα μαχαίρα στα χέρια τους ξεπετιόντουσαν από παντού. Είδα τον καπετάνιο να σοφάζετα καταμτωμένος με μιά μαχαίρα στην καρδιά κι' άλλους τους ναύτες να σπαράζουν, καθώς τους άποτέλειωναν έκεινοι οί ξαφνικοί έχθροι μάς.

Περσίμα λοιπόν, κι έγώ τη σειρά μου, όταν είδα τον 'Ινδό πλότο να έρχεται κοντά μου, μ' ένα καναλιό σαζακιό. 'Ηταν καιτάλαμος των 'Ισπανών. 'Απόσσο δεν με χιπήσε. Με φορτώθηκε στην πλώρη του και με κούβηλεσε δίπλα σέ μιά άποθηκη, όπου ήταν άραδιασμένα δυό βαρέλια με μαρσούτι δεν χωρέσσανε στ' άμπάρι. 'Έπειτα χαιμογελόντας πάντα σαρκαστικά μ' έδεσε σέ τέσσερις χαιμάδες που ήταν κερραμμένα στο πάτωμα και μου φώναζε με τη βραχηνη φωνή του:

—'Εσθ θά πεθάνης, καλύτερα απ' άλλος!... Θά σου έτοιμάσω μιά νόστηρι διασκεδάσι... Κόττα να δής τί θά κάνω...

'Ακούητησε χάμο ένα κωτηλάρι που κεικούσε στο χέρι του κι έπειτα άνοιξε με το μαχαίρι του μιά τρύπα σ' ένα βαρέλι απ' όπου άρχισε να γίνεται σάν μιάση άμμος το μαρσούτι. 'Υστερα πήρε ένα κομμάτι μαματάκι δουτηγμένο στο λάδι, έβραζε μ' αυτό ένα μαζοφριήλι, το πασάλεψε με μαρσούτι κι έχωσε τη μιάν άνοχη του μέσα στη τρύπα του βαρέλιού. Την άλλη την τύλιξε προσεκτικά στο χοντρό κει, από τη μέση και κάτω κι' άφου ξανακίτταξε άν ήμιον δειμένος γιά μού φώναζε μ' ένα σαρκαστικό γέλιο:

—Και τώρα, θά πναχθής στον άέρα μαζί με το μαρσούτι... όταν το κει φτάσει στη μέση!

Κι έφυγε κλειώνοντας την πόρτα γιά να είδοποίηση τους συντόρους του να κειθεδούνε γρηγορα στις βάρκες. Σέ λίγο, μέσα στη νεκρηχη σιωπή που έδασίλευε

—'Εσθ θά πεθάνης καλύτερα απ' άλλος!...

τηρήγιο μου, άκούτα τά κοινά τους να χιτώπουν τη θάλασσα και τον παφλασμό τους να σβήνη σιγά-σιγά μέσα στη νύχτα...

Είχα άπομείνει μονάχος με τά μάτια κερραμμένα στη φλόγα του κειού. 'Όλο το αίμα είχε μαζένειτε στην καρδιά μου που χιτώπυσε με δίνκιμο σαν να ήθελε να σπάσει. Πόση ώρα άραγε θά κρατούσε το κει άσπου να φτάση στο φριήλι. Σέ πόση ώρα θά έβουσαν εκείνα τά τέσσερα δάχτυλα του κειού άσπου ν' άρπάξη φωτιά το μαρσούτι; Μιά ώρα; Δυό; Ποιός ξέρει... 'Η άγωνία μ' έντινε στο λαμό κι έννοιση τις σκέψεις μου να μου τριτώπουν, μάν κερραμμένα καρδιά, το μαρσούτι. Μού φαινότανε ότι ή ζωή μου έβουανε καλά μ' εκείνο το κει... Θεέ μου! Πόση ώρα θά κρατούσε αυτό το τρομακτικό μαρσούτι;...

Δέν θυμάμαι άν περσερα ν' άνθέξη πολλή ώρα με τά μάτια κερραμμένα στη φλόγα του κειού. Έννοιση μιά στιγμή να χάνωμαι σ' ένα παράξενο κόσμο, να έαναγνωρίζω στα παιδικά μου χρόνια και να βλέπω μπροστά στα μάτια μου το γλυκό πρόσωπο της μητέρας μου και τά γαλιανά και γελαστά μάτια της άελεφής μου... Ταξείδενα σέ σφράνιες σφάρες, άκουγα μιά παράξενη μουσική κι έννοιση να είμαι άλαφρός σαν ποίπυμα... Είχα τραλλεθεί άραγε από τη φριχη;... 'Όταν συνήλθα ή φλόγα ήθελε άόμο διδ δάχτυλα γιά να φτάση στο φριήλι. Με τά μάτια κερραμμένα άπάνω της, κίτταξα το άργό λυόσμο του κειού. Γιά μιά στιγμή την είδα να κερραίνη, να κερραίνη

